

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

Αριθμ. Πρωτ.: Φ. 8^α/237

ΠΑΣΧΑ 2017

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΑΣΧΑ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΑΝΘΙΜΟΣ

πρὸς ὅλους τοὺς εὐλογημένους χριστιανούς τῆς Ἐπαρχίας μας

Ἀγαπητοί μου, Πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές μου,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Σήμερα, «...οἱ χριστιανοὶ λάμπουμε ἀπὸ χαρά. Τὸ Πάσχα εἶναι Πάσχα τοῦ Κυρίου μας! Ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς μας, ὅλους ἐμᾶς, ποὺ ψάλλουμε τὴ νίκη του, μᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό»¹.

¹ "Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί...", Καταβασία ἀ' ὁδῆς Κανόνος τοῦ Πάσχα.

Ἡ λέξη Πάσχα σημαίνει πέρασμα. Βρισκόμαστε «ἐδῶ» καὶ ἡ Ἐκκλησία μᾶς προτείνει ἓνα πέρασμα, τὸ ὁποῖο μᾶς ὀδηγεῖ «κάπου ἄλλοῦ». Ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει ὅτι στὸν πυρῆνα τῆς ζωῆς βρίσκεται ἓνα πολύτιμο μαργαριτάρι. Πανέμορφο, ἐξαιρετικὰ ὠραῖο, μοναδικὰ ἅγιο, ἀναλλοίωτο, ἀνθεκτικὸ καὶ αἰώνιο. Ἄν δὲν ὑπῆρχε μέσα μας αὐτὸ τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι, δὲν θὰ ἦταν δυνατὰ οὔτε ἡ ἱστορία, οὔτε ὁ πολιτισμὸς, οὔτε τὰ πνευματικὰ δημιουργήματα. Ἡ ζωή, στὴ ὑψηλὴ ἐκδοχὴ της ταυτίζεται μὲ αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι, ἐπειδὴ τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωή!

Ὅμως, γιὰ νὰ μᾶς δώσει ἡ ζωή χαρὲς, ἡδονὲς καὶ ἐπιτυχίες, ἀπαιτεῖ σκληρὸ ἀγῶνα καὶ πικρὲς δοκιμασίες. Στὸ τέλος τὸ ἰσοζύγιο ἀποβαίνει ἀμφίβολο. Ὅλοι διερωτώμεθα ἂν ἀξίζει τόσοσ ἰδρωτὰς στὴ ζωή, γιὰ χαρὲς λιποβαρεῖς καὶ ἐφήμερες. Ἡ ὅποια εὐτυχία ἀφανίζεται εἴτε ἀπὸ τὸν κορεσμὸ, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴ της, πού καὶ τὰ δυὸ ἐξευτελίζουν τὰ ἔργα μας καὶ τὶς ζωές μας. Γι' αὐτὸ κάποιος σοφὸς εἶπε ὅτι «ἡ ζωή εἶναι μιὰ ἐπιχείρηση πού δὲν βγάζει τὰ ἔξοδά της»².

Βέβαια, αὐτὰ δὲν μετριοῦνται λογιστικά. Ἡ ροπή τῆς ζωῆς γιὰ εὐτυχία εἶναι δύναμη ἀκαταμάχητη πού ἀποβλέπει στὴ δικαίωση τῆς ἴδια τῆς ζωῆς, στὴ διάσωση τοῦ μαργαριταριοῦ της. Βρεθήκαμε στὴ ζωή χωρὶς νὰ ξέρουμε οὔτε τὴν ἀρχὴ της, οὔτε τὸ τέλος της. Ἡ μέση, ὅμως, ὑπάρχει· νὰ την! Εἶναι ἡ ζωή πού σφύζει γύρω μας. Θαυμαστή, ἀκόμα καὶ γεμάτη ἄγχος· ὁμορφη, ἀκόμα καὶ στὴ σκληρὴ μοναξιά της· μυστηριώδης, ἀκόμα καὶ ἀπαξιωμένη· αἰνιγματική, ἀκόμα καὶ μὲ ἔλλειψη νοήματος. Καὶ στὸ τέλος της νὰ παραμονεύει καὶ ὁ θάνατος!

Σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση ἡ Ἐκκλησία μᾶς προτείνει τὸ Πάσχα, «τὸ πέρασμα». Μᾶς δείχνει τὸ μονοπάτι πού μᾶς ὀδηγεῖ στὸ «κάτι ἄλλο». Καὶ

² Ἄρθουρ Σοπενχάουερ 1788-1860

ἀπὸ τὶς ρωγμὲς τοῦ βίου μας, αὐτὸ τὸ «κάτι ἄλλο», μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε κιόλας.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν μᾶς προτείνει τὴν αὐτοκτονία. «Ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ ζήσετε»³, εἶχε πεῖ ὁ Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία ἠλεκτρίζει ὅλες τὶς εὐγενικὲς ροπὲς τοῦ ἀνθρώπου.

Πρῶτα, μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ θάνατος νικῆθηκε καὶ δὲν μπορεῖ πλέον νὰ μᾶς φοβερίζει. Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ θάνατό Του πάτησε τὸ θάνατο καὶ μὲ τὴν φτέρνα του συνέτριψε τὴν δύναμή του⁴.

Στὴ συνέχεια, ἡ Ἐκκλησία, ἀπελευθερώνει τὸ πνεῦμα μας ἀπὸ τὸ θανατερό τοπίο τοῦ τεχνολογικοῦ μας ρημαδιοῦ καὶ διανοίγει τὴν ψυχὴ μας στὰ πασχαλινὰ λειβάδια τῆς θείας μακαριότητος. Αὐτὸ εἶναι πέρασμα: ἡ λύτρωση τοῦ σώματος ἀπὸ τὸν ἄδη καὶ ἡ διεύρυνση τῆς ψυχῆς στὸ ἄπειρο τῆς αἰωνιότητος.

Ἄρα, λοιπόν, τὸ Πάσχα τῆς ζωῆς ὑπάρχει μόνο ὡς Πάσχα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ στὴν οὐσία της εἶναι εὐτυχισμένη, στὸ βαθμὸ πού μετέχει στὴν αἰωνιότητα. Μόνο ὅταν συνειδητοποιήσουμε ὅτι, στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἔχουμε ὁ καθένας μας θέση, πού μᾶς περιμένει, μόνο τότε ἡ ζωὴ μας ἀνυψώνεται στὴν ὑψιστὴ ἀξιοπρέπειά της. Ἡ ἀξία τῆς ζωῆς μας, ἡ ἀξία τοῦ μαργαριταριοῦ, εἶναι ἀμείωτη καὶ σταθερὴ σ' ἓνα χρηματιστήριο ἀξιῶν πού διαλαλεῖ ὅτι ἡ Ἀνάσταση εἶναι πραγματικότητα.

Ἡ κατάθλιψη τῆς ἐποχῆς μας ἐξαπλώνεται ἐκεῖ πού ἀπουσιάζει ἡ ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὁμορφιὰ θὰ ἐπαναπατριθοῦν στὴ ζωὴ μας ὅταν οἱ τεχνολογικὲς λύσεις ἐκδιωχθοῦν ἀπὸ τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῆς

³ Ἰωάν, 10, 10.

⁴ Γεν. 3, 15.

ψυχῆς μας. Ἡ ἀπειλὴ κατὰ τοῦ πλανήτη μας θὰ ἐκλείψει ὅταν ἀποδεχτοῦμε ὅτι ὁ προορισμὸς μας δὲν εἶναι «ἐδῶ», ἀλλὰ «κάπου ἄλλοῦ».

Ἀδελφοί μου,

Ὁ πρόλογος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου μας, γράφτηκε στὸν οὐρανό. Καὶ ὁ ἐπίλογος τῆς ἱστορίας μας θὰ τελειώσει στὴν κόλαση. Ὅμως, ὑπάρχει διέξοδος, ὑπάρχει παρακαμπτήριος ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φέρει μακριὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀδήριτη νομοτέλεια. Ἡ «περιπέτεια τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου», εἶναι ἡ μοναδική μας διέξοδος ἀπὸ τὴν συντεταγμένη πορεία πρὸς τὸν κατήφορο καὶ τὸν ἀφανισμό. Εἶναι τὸ Πάσχα, «τὸ πέρασμα» ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ «ἔξω» ἀπὸ τὴν τραγικότητα τῆς ὑπάρξεώς μας, ὅπως τὴν καταντήσαμε. Τὸ Πάσχα ἐπανατοποθετεῖ τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι στὸ κοχύλι του⁵. Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι σὰν νὰ διαγράφει τὴν προοπτικὴ του. Δικαίως φώναζε ὁ φιλόσοφος⁶ ἀπὸ τὸν προηγούμενο αἰώνα: «ποιὸς μᾶς ἔδωσε τὸ σφουγγάρι νὰ σβύσουμε τὸν ὀρίζοντα; Μήπως δὲν νιώθουμε στὸ πρόσωπό μας τὴν πνοὴ τοῦ κενοῦ;»

Γι' αὐτό,

Χριστὸς Ἀνέστη! ἀδελφοί μου. Χριστὸς ἀνέστη!

Μὲ ἀναστάσιμες εὐχὲς καὶ ποιμαντικὴ ἀγάπη

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

Ὁ Ἀλεξανδρούπολις

† Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

⁵ "...κόχλος ἢ τὸν θεῖον μαργαρίτην...", τροπάριο Ε' Ὁδῆς Ἀκαθίστου Ὑμνου.

⁶ Φρ. Νίτσε.